

— Тука малко я осука — рече единъ закачливо, ама нищо. Ловджия докато не поизлъже, бива ли?

— Лъжа нѣма; кажи ми кжде излъгахъ.

— Ударилъ си я въ челото, пѣкъ тя тръгна-
ла. Хичъ може ли таквозъ нѣщо? Да си я ударилъ
въ челото, тя изведнѣжъ ще умре.

— Нѣма да умре! Азъ съмъ гърмѣлъ върху
звѣрове, и ей тъй коджа ми ти желѣза сж мина-
вали презъ главитѣ имъ, и нищо не имъ е става-
ло . . . Звѣрски глави сж — тѣ не сж като други-
тѣ. Дивитѣ животни сж други питомнитѣ други.

— Ами съ имането какво стана?

— Сега скоро ще тръгнемъ съ Таки. Сега
когато копаемъ, той не се обажда.

Йорги погледна Панайотка и се помжчи да се
усмихне.

— Тозъ пжтъ не ти донесохъ армаганъ, Йоте!

— Хж, хж! — отвръща Панайотка — дръжъ
си го за себе си.

— Не, азъ щѣхъ да ти донеса, ама не сж още
излъзли на припекъ. Да видишъ какви хубави пе-
пелянки има, да имъ се ненагледашъ! Сжщи кокони!

— Какъ ги ловишъ, бре Йорге? — попита
една отъ снахитѣ на дѣда Нойка.

— Какъ ги ловя ли? Свиря имъ съ една свир-
чица. Щомъ имъ засвиря, и туку се зададатъ отъ
тукъ отъ тамъ. Дойдатъ при мене, спратъ се, ди-
гатъ глави да слушатъ. Мога тъй да събера при
себе си и пепелянки, и синурници и усойници. Тѣ
се омаятъ и азъ ги вземамъ на ржка ей тъй, като
прѣчки. Змията макаръ най-люта да е, пакъ раз-
бира отъ добро: Посвиришъ ѝ и туку я смиришъ
като най-кротка гадинка. Всичкото иде отъ добро-
то. Човѣкътъ не е като гадината той е и зѣлъ и